

gjennem dette Fødemiddel skulde gjøre Fiskelivet rigere i hine end i dette, saa bevirker det grundere Fjordvands højere Barmegrad, der ogsaa maa fremme Plantevæksten, den Befrøgtelse, denne afgiver som Skjul, i Forbindelse med det smulere Vand, at disse Steder maa egne sig vel til Udklæknings- og Opfostringspladse for Fiskeyngel, og der er saaledes Grund til at antage, at Legefish, i det mindste af visse Arter, gjerne søge Fjordene i Gydetiden. At Fiskeriet her drives livligere end i Havet, er en ligefrem Følge af, at det i den ringere Søgang gaar lettere for sig og til mangen Tid er muligt at udføre i en Fjord, medens Raft af Redskaber samtidig er udførligt til Hav, naar det er oprørt. Fiskeriet kan derhos, navnlig i de mindre Fjorde, nøjes med simplere og mindre kostbare Redskaber end Havfiskeriet, og det drives derfor mere end dette af dem, der bruge Fiskeri kun som Biehverv, og navnlig af Smaafolk, hvis pekuniære Tone ikke strækker langt. Blandt andre Omstændigheder, der give Fjordsforholdene en egen Karakter, maa endvidere fremhæves, at Fiskeriet her kan gaa for sig fra alle Sider og saaledes virker mere intensivt, medens Naturen har mindre Magt til at modstaa de ødelæggende Virkninger; fremdeles gaa Ferskvandsfiske, hvor Naer udmunde, ofte ud i Fjordene (jfr. Bil. VI til Udv. Prot., S. 47) og lege der, hvorved Fjordfiskeriet ophører at være et ublandet Saltvandsfiskeri og kommer til at virke tilbage paa det egentlige Ferskvandsfiskeri i Naer og Søer. Der er derhos en Mulighed tilstede for Fiskeriets Tilintetgjørelse i Fjorde og Smaaavande ved en for stærk Brug af samme og ved Oprodnig af Havbunden, som ikke saa let kjendes ved de aabne Kyster, og da de paagjældende Bunde ordentligvis kun gennem snævre Indløb staa i Forbindelse med det aabne Hav, vil den Skade, der tilføjes Fiskebestanden, selv om roligere Forhold indtræde, kun langsomt kunne gjenoprettes ved Indvandring af Fisk ude fra Havet. Da det endelig maa indrømmes, at Fjorde træde i et inderligere Forhold til de Omboende, hvilket ogsaa bidrager til at stille Fjordfiskeriet i legislativ Henseende anderledes end Havfiskeriet, saa have vi fundet det rettest at omhandle Kystfiskeriet og Fjordfiskeriet hvert for sig, idet vi derhos med Hensyn til det sidste atter have udsondret Limfjordsfiskeriet fra Fiskeriet i de øvrige Fjorde saavel af Hensyn til den for Limfjorden alt bestaaende og gennem Tidernes Løb udviklede Lovgivning som paa Grund de for denne Fjord ejendommelige Naturforhold. Afsnittet om Saltvandsfiskeri falder saaledes i 3 Afdelinger, Kystfiskeri (Kapitel 2), Fiskeriet i Limfjorden (Kapitel 3) og Fiskeriet i de øvrige Fjorde (Kapitel 4). Vi have da forudskiftet et Kapitel (1) indeholdende almindelige Bestemmelser, der komme til Anvendelse paa det hele Saltvandsfiske, forsaavidt deri ikke gjøres Begrænsninger ved de senere Bestemmelser, og ligeledes slutter Afsnittet med et almindeligt Kapitel (5), der fastsætter Regler om Kontrols Førelse med, at Lovens Forrifter overholdes.

Kapitel 1. Almindelige Bestemmelser.

§ 1. Som ovenfor bemærket, maa det vel anses at følge af sig selv, at Fiskeriet i det egentlige aabne Hav udenfor Søterritoriet er frit for Alle, men vi have dog anset det for hensigtsmæssigt for Fuldstændigheds Skyld og af Hensyn til den naturlige Tankefølge at sætte en Udtalelse herom i Spidsen af denne første Paragraf.

Paa Søterritoriet er Fiskeriet efter den nugjældende Ret forbeholdt den danske Stats Under-saatter, jfr. Reskript af 12te Maj 1696 og 15de Decbr. 1758, Rancellircirkul. af 1ste og 4de Maj 1819, Rancellistr. af 15de Octbr. 1833, Indenrigsminstr. af 20de Novbr. 1851 og Forordn. af 13de Juni 1787 I § 4, og denne Regel, der er begrundet i Forholdets Natur, bør formentlig udtrykkelig udtales i Loven, ligesom og, at det som Følge heraf er forbudt Fremmede, at fiske paa bemeldte Territorium, med mindre de herfor kunne paavise nogen særlig Hjemmel f. Ex. dersom en Ublænding har tilforpagtet sig et Fiskestade ved dansk Kyst eller deslige.

Hvad Spørgsmaalet om Søterritoriets Udstrækning angaar, da kan denne vistnok ikke fastsættes ensidig af den enkelte Stat, hvorimod den, da Statens Højhedsret over Søterritoriet væsentlig er grundet i Anerkjendelsen fra andre Staters Side, og dette Territoriums Hovedbetydning maa søges i Hensynet til Statens Sikkerhed og Landterritoriets Ukrænkelighed, hovedsagelig maa finde sin Bestemmelse ved internationale Regler og Overenskomster. Naar Staten forbyder Fremmede at fiske paa Søterritoriet, er dette formentlig ogsaa nærmest i Kraft af, at Staten, i hvert Fald efter Principet, ikke behøver at taale Fremmedes Ophold paa sit Territorium eller kun med de Indskrænkninger, som Staten finder det hensigtsmæssigt at foreskrive. Det kunde maaeste som Følge heraf synes mindre rigtigt i en Lov om Fiskeri at ville fastsætte Grændser for Søterritoriet, i Stedet for i saa Henseende at henvise til de almindelige statsretlige Regler for dette Forhold. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at ligesom det ved Udarbejdelsen af en Lov, der skal gjælde for Søterritoriet og kun for dette, er af Vigtighed, bestemt at vide, hvor langt dette Lovens Omraade strækker sig, saaledes er det ogsaa vigtigt for Fiskerne saavel som for dem, der skulle drage Omhu for Fiskerilovens Overholdelse, at have Kundskab herom, og der synes ikke at kunne gjøres nogen væsentlig